

◆ Oblíbená „chytací“ fotografie, pro které si často chodí klienti fotografky Marty Burianové do Ateliéru pro psy v Brně

TEXT: Šárka Gill
Organizátorka akcí
pro psy a pejskaře

Fotografové psů

Kdy už budou fotky? A budou ještě nějaké další? A fotky už máte? Určitě to znáte: jedete na nějakou super psí akci, ať už je to výstava, agility, puller, frisbee, obedience, canicross, dogtrekking, voříškiáda a nebo dobročinná akce na podporu útluků, chcete si to jednoduše užít, zúčastnit se, či jen podpořit dobrou věc. Nebo možná toužíte zvítězit.

Po vydařené akci ale chcete vidět své psí mazlíky na fotkách, sdílet je na sociálních sítích, pochlubit se všem, dát je rodičům do kalendáře, nebo rovnou na zed. **CHCETE FOTKY**, nejlépe hned teď, a když jste shovívavější, tak chvíli

počkáte, ale... vlastně jen chvíli, prostě a jednoduše chcete fotky!

Víte však, kdo se skrýval za fotoaparát? Jak se cítil? Bylo mu zima, horko, mokro, byl hladový? Znáte některé fotografy osobně a víte, co jejich práce obnáší? Možná

si myslíte, že je to hlavně radost a úsměvy na rtech, když si snímky prohlížíte.

Já jsem pro vás, milí čtenáři, několik takových skvělých fotografů vyzpovídala, abyste měli lepší představu, kdo jsou ti nenápadní lidé na trati, v křoví, mimo hřiště nebo

obdělák a také na výstavách a veletrzích.

Mnohdy neznáme ani jejich jména, i když by bylo více než slušné je uvádět při sdílení fotek. Je za nimi spousta práce, někdy nekonečné.

Tak tady jsou:

Karolína Kopcová

Seznámily jsme se při focení charitativního kalendáře pro DOG-POINT. Fotíš kalendáře pravidelně? Ano, je to tak. Kalendáře pro Dog-Point fotím už třetím rokem, pokud si dobře pamatují.

Vím, že ráda fotografuješ koně. Máš v oblíbě i jiná zvířata? Fotím především psy a koně, jiná zvířata se mi před objektiv

„Těším se na každého psího modela, který přijde, protože každý pes je krásný.“

dostanou jen výjimečně. Třeba takový králík nebo kočka, to je teprve zkouška! Ale baví mě fotit všechna zvířata. Každá taková práce je svým způsobem unikátní.

Jaké jsou pro tebe nejlepší/nejhorší podmínky pro focení?

Úplně nejlepší podmínky jsou takové, když na focení dorazí připravený a vychovaný

model, máme hezké prostředí a ideální světlo, což znamená buď brzy ráno při východu slunce, anebo naopak odpoledne/večer před západem slunce. Nejhorší je, když dorazím na focení a třeba kůň není čistý nebo nemá hezkou výstroj, a majitelé čekají, že to zvíře pak vyčistím v programu nebo mu nějak opravím ošklivou uzdečku apod. Nebo třeba pejsek, který nezvládá základní poslušnost, v kombinaci s majitelem, který je netrpělivý a raději focení po dvou pokusech vzdá. A taky je docela peklo fotit v pravé poledne, když je ostré světlo.

Co myslíš, že je pro focení psů důležité?

Nejdůležitější je mít spoustu, spoustu trpělivosti. To je základ všeho. Bez ní je skoro nemožné fotit, kdežto s ní se dá zvládnout v podstatě cokoli.

Máš vlastního psa/psy?

Mám dva psy. Fenku beaucerona Brixi a psa tervuerena Quentina.

Které plemeno fotíš nejraději?

Neřekla bych, že mám nějaké oblíbené plemeno, které bych fotila nejraději. Těším se na každého modela, který přijde, protože každý pes je krásný.

Karolína Kopcová
Foto Michal Hurník

Je nějaké plemeno, které bys ráda vyfotila, ale ještě se ti na focení nedostavilo? Hmmm... to je opravdu zajímavá otázka. Myslím, že takovou jsem ještě nedostala. Fotila jsem už spoustu plemen psů, nějaká častěji, jiná jen občas, ale teď

mě nenapadá žádné, které bych chtěla před objektiv. Ovšem věřím, že by se určitě našlo nějaké, které jsem ještě nefotila.

Jakým způsobem upoutáváš psy, aby se tvářili „inteligentně“?

Každý pes reaguje na něco jiného, ale většinou spolehlivě fungují pískací hračky nebo zvuky zvířat. Pak dále třeba balónek nebo šustění pytlíku s pamlsky.

Upravuješ fotky?

Ano, upravuji. Nejprve v LR a potom v PS, ale jen decentně. Nejsem moc zastáncem velkých úprav, fotografie mi pak přijdou příliš umělé, to nemám ráda.

Co je na focení psů či koní nejnáročnější?

Řekla bych, že nejnáročnější bývá většinou domluva s majiteli zvířat. Občas mám problém vysvětlit třeba to, jak pejška nebo koně „naštelovat“, aby vypadal na fotce nejlépe, jak se na to díváme každý z jiného úhlu. Ale zatím se nám to pokaždé povedlo a vždycky jsme se dohodli.

Martina Burianová

Známe se už hodně dlouho a naše první setkání bylo u koní. V té době jsem měla fenku jezevčika. Kdy sis pořídila svého prvního psa a jaká to byla rasa? V době, kdy jsem nastupovala na střední školu, česko-italské gymnázium v Praze, jsem si přála mít psa. To se mi díky mým rodičům a mému bráchovi splnilo, a mohla jsem tak trávit své středoškolské období po boku černé labradorky Sáry. Mým snem však bylo zcela jiné plemeno. Toužila jsem tehdy po bernském salašnickém psu. Milovala jsem ty jejich velké hlavy a huňaté barevné kožičky. To se však změnilo v momentě, kdy jsem se vůbec poprvé setkala s plemenem border kolie. To byla láska na první pohled! Má první border kolie se objevila zanedlouho a byla jí Natynka (Hazel-Nut z Černobílých z chovatelské stanice poradkyně chovu border kolíí Moniky a Karla Švarcových). Na její dokonalý pohled, oddanost a naši vzájemnou lásku budu vždy s úsměvem vzpomínat. Byla tím, jak se říká, osudovým psem v mém životě.

Od té doby se hodně změnilo. Já mám své čtyři fenky, a jak je to u tebe? Je to pravda! Od té doby má všeň k border kolím získala nový rozměr a aktuálně u nás doma pobíhají celkem tři border kolie, Amy (Brilliant Eywa Enginera z chovatelské stanice border kolíí mé báječné kamarádky Nikolý Štejskalové) a Amálka (Anabelka Vždy o chlup lepší) s Barnou (Barnabášek Vždy o chlup lepší). Amálka s Barnou jsou odchovy z mé chovatelské stanice, z našeho prvního a druhého vrhu. A uvidíme, zda je tento počet psů finální...

Co tě přivedlo k nápadu fotit psy? Když si vzpomenu na své dětství prožité po boku labradorky Sáry, tak tam někde se datuje první okamžik, kdy jsem vzala náš rodinný analogový fotoaparát poprvé do ruky. Doma jsem si vytvářela různá textilní pozadí a připravovala si nespočet pestrých a zábavných rekvizit, které jsem při fotografování

své Sáry používala. Se zakoupením první digitální zrcadlovky v roce 2010 přišla do mého života opět chuť fotografovat zvířata. Vyšší prioritou však ve fotografování dostali koně, protože jsem s nimi trávila nejvíce času. Přibližně o dva roky později jsem se však zaměřila i na fotografování psů, kterým se aktivně věnuji dodnes. A protože říkám, že má člověk téma, které fotografuje důvěrně znát, jdu tedy vlastním příkladem a trávím s koňmi i se psy většinu svého času. Jak je všem zcela jasné, život pejsků, v porovnání s naším životem, je poměrně krátký. A tak mě těší, že mohu psi parťáky jejich majitelům zvětšit, a mohou tak zůstat zachováni nejen v jejich vzpomínkách, ale i na krásných fotografiích. Právě to je hlavním důvodem, proč jsem se začala fotografování věnovat naplno. Baví mě totiž, když mohu dělat lidem radost svými profesionálně pořízenými a upravenými fotografiemi!

Z vlastní zkušenosti – focení mé smečky u tebe v ateliéru – vím, že dokážeš u psů vykouzlit úsměv a všichni vypadají na tvých fotkách skvěle. Jak to děláš? Celé kouzlo „usměvavých“ psů tkví v mém citu pro zvířata. Jednoduše vím, kdy a jak jejich pozornost upoutat a jaké triky pro to využít. V doslova „sterilních“ podmínkách v ateliéru je získání pozornosti pejska poměrně snadná záležitost, když je na ně člověk

♦ Jedna z oblíbených fotografií: Hry se světly

♦ Martina Burianová
Foto Vera Fox Štabrila

dostatečně dobře napojen. V exteriéru je pak fotografování mnohem náročnější. Za vůbec nejvyšší úroveň náročnosti zaujetí pozornosti pejska považuji jejich fotografování v rušném prostředí veletrhu, na který se každoročně s mým týmem vydáváme. Když používám své metody upoutání pozornosti pejsků, musím vždy fungovat s rozmyslem a citem. Občas za mnou přijdou pejskové, kteří jsou bázlivější, někteří jsou i více závislí na svých páničcích, s takovými pejsky je pak třeba postupovat pomalu a intenzitu triků určených pro zaujetí jejich pozornosti zvolna navyšovat, abych pro ně takzvané „zůstala zajímavá“ po dostatečně dlouhý časový úsek, který pro fotografování potřebuji. Nejsnazší je to pak s pejsky, kteří mají chuť ke spolupráci s jakýmkoli člověkem, nejen s vlastním páničkem. S těmi pak zvládnou během fotografování doslova psí kusy!

Vzpomeň si na nějakého TOP psiho modela/modelku? Čím tě upoutal/a?

Všichni pejskové, které jsem doposud fotografovala, byli TOP! Každý z nich je totiž úžasnou „osobností“ a dokážeme společně při našem setkání vykouzlit zcela jedinečné momentky, které vystihují právě jeho. A tak, i když se setkávám s pejsky na podobných, mnou oblíbených lokacích, vždy pejskové odcházejí s fotografiemi naprosto odlišnými od předchozích psích modelů. Každému z pejsků to jednoduše sluší na jiném místě a v jiné póze.

Máš nějakou oblíbenou rasu psů na focení? Jsou

nejklidnější? Nejhodnější? Nejlegračtější?

Asi by bylo divné, kdybych – vzhledem ke své vášni k border kolím – napsala jinou oblíbenou rasu, že? Ano, rozhodně mě svou vizáží baví právě toto plemeno! Musím však konstatovat, že spíše než o plemeni je to o vztahu, který mají pejskové se svými páničky. Když mají společně vybudovaný krásný vztah, vždy se to v dobrém podepíše na pejskovi tak, že má mnohem větší chuť spolupracovat při fotografování, je zvědavý a skvěle se předvede. To mě opravdu baví! Takovou skupinu pejsků ráda zařadím do „nejoblíbenějších“ a zároveň „nejhodnějších“. Nejklidnější pejskové, které fotografuji, jsou zpravidla psí dospěláci a senioři. A nejlegračtější? Těmi by mohli být všichni bulíci. To jsou opravdoví komedianti. Avšak zaujmout jejich pozornost bez toho, abych je měla v těže vteřině omotané okolo krku a olizující mi obličej, je zpravidla nemožné. O to víc se pak s páničky během našeho setkání nasmějeme.

Existuje pes, rasa, kterého bys ráda nafotila, ale ještě se ti do hledáčku nedostal? Určitě takoví pejskové existovat budou, jen ještě nevím, o jaká plemena se jedná. Jsou to převážně pejskové, kteří jsou méně početně zastoupeni v České republice, jejich původ je například v dalekém zahraničí a postupně sem přicházejí, jak roste jejich oblíbenost u prvních nadšených majitelů a chovatelů. Na taková „nová“ plemena se před svým fotoaparátem rozhodně těším a věřím, že se mi při čtení mého vyprávění

Pokračování – Martina Burianová

o fotografování pejsků ozve prostřednictvím mého webu www.burianova.cz majitel, který má doma nějaké to méně známé plemeno, a domluvíme si naše společné setkání. Z něj pak budou výstupem profesionální fotografie, které budou dělat všem radost!

Je nějaká rasa, která se jednoduše vyfotit nedá? Je otázkou, co vše se vlastně skrývá v pojmu „jednoduchost fotografování“. Každopádně náročnými plemeny pejsků pro fotografování jsou kupříkladu knírači. U nich je totiž, vzhledem k jejich typické srsti padající z čela až na čumák, výzva zachytit oko. Podobná výzva je také fotografování bulteriérů, kterým se těžko na fotografii zachycuje odlesk v jejich malých očích. Každou takovou výzvu však velice ráda přijímám a daří se mi jí vždy úspěšně zhostit, tak aby byli mí klienti z fotografií nadšeni.

Vím, že fotíš na fotografickém „maratonu“ na veletrhu FOR PETS. Kolik ti za výstavu naskočí na fotáku fotek a jak dlouho ti pak trvá zpracovat je? 9452 byl počet pořízených fotografií v Ateliéru pro psy (www.atelierpropsy.cz), který byl součástí veletrhu FOR PETS v roce 2023. Na tomto maratonu se podílím spolu s mými kolegy fotografy Verunkou a Lubošem. V roce 2023 nám dokonce byly pomoci i kolegyně fotografky Anetka a Katka. Společně s mým týmem fotografů pak kouzlíme „úsměvy“ na tvářích nejen pejsků, ale i jejich majitelů, když vidí, co se dá za velice krátkou chvíli, v tak rušném prostředí, jakým veletrh je, na fotografii zachytit. Samotný výběr fotografií, jejich úprava a zaslání páničkům do e-mailu mi po posledním veletrhu zabraly 14 dní. Jedná se o časově náročnou aktivitu, která mě však zcela naplňuje, a už teď se těším na setkání s páničky všech pejsků, kteří za námi přijdou na další ročník veletrhu FOR PETS.

Poslední dobou se hodně zabýváš postprodukcí. Jak

moc do fotek zasahuješ, co přidáváš a nebo ubíráš? Je to tak. Služba běžného fotografa, který v České republice nabízí klientům fotografování pejsků, je často spojována i se službou takzvaného retušera, který se stará o postprodukcí fotografií. Znáš však spoustu fotografů psů, kteří milují samotný akt fotografování, nebaví je však následná postprodukcce. A právě proto jsem se zaměřila na svůj osobní rozvoj v oblasti úpravy a retuší fotografií, protože mě oba tyto obory velice baví. Tímto krokem jsem otevřela báječnou příležitost pro všechny fotografy psů ke spolupráci se mnou v projektu „Fotíme psy“ (www.fotimepsy.cz). Klienti se tak s námi setkávají jako s dvojicí, která jim zajišťuje kompletní službu. Jeden z týmu fotografů vyrazí do terénu a já pak vyčkávám na dodání jím pořízených fotografií, které předám klientovi k výběru skrze náhledovou galerii. Po uskutečnění výběru fotografií klientem přichází čas uplatnit mé znalosti a zkušenosti retušera. Mým cílem jsou fotografie, které kompozičně fungují, jsou vyvážené po stránce jejich světlosti a barev, a ladí tak lidskému oku hned na první pohled. Důležité je pro mě vždy ostré oko pejska, docilení reálné barvy jeho srsti, přesvícení celé scény tak, aby fotografie poutala pozornost diváka, který si ji

prohlíží, barevné sladění celé fotografie a také odstranění rušivých elementů ve fotografii, které se nacházejí v pozadí, ale občas i v popředí prostředí, ve kterém je pes vyfocen. Dalším důležitým aspektem při retuších je odstranění všech „nedokonalostí“ srsti pejsků, se kterými se jednoduše nenarodili. Díky tomu, že se věnuji fotografování pejsků poslední dobou ve větší míře, rozhodla jsem se připravit pro další fotografy návody, tipy a triky na fotografování a právě i úpravu fotografií, aby začínající, ale i pokročilí nadšenci do fotografie psů měli možnost si pořídit a upravit takovou fotografii, která jim bude dělat radost.

Vím, že ráda fotíš nejen koně, psy, ale i letadla. Dá se focení těchto „objektů“ nějak srovnat? Ano, i ne. To, co všechna tři témata dokonale spojuje, je dynamika. Koně, psi i letadla se totiž dokážou pohybovat velkou rychlostí, to je pro zachycení kupříkladu reprezentativní reportážní fotografie velká výzva. A takovou výzvu doopravdy miluji! Tuto trojici „objektů“ mám však ráda z toho důvodu, že každé téma mi dovoluje na chvíli „odpočívat“ od zbyvajících dvou témat. Zároveň se čas od času dostanu do situace, kdy se v aktuálně fotografovaném

tématu potýkám s něčím novým. A tak hledám a nacházím řešení pro takové situace, to mě zpravidla posouvá kupředu i v dalších dvou oborech. Tedy, dokonalá symbióza.

Kde tě čtenáři najdou a jaké nabízíš služby? Osobně se nyní nacházím na Vysočině, v blízkosti Náměšti nad Oslavou. Nadále však cestuji po celé České republice, i do zahraničí, na fotografování pejsků, ale i koní. Mých, potažmo našich, společných služeb, které nabízíme s kolegy fotografy, tedy mohou majitelé pejsků využít prakticky kdekoli v rámci Evropy. A jak už jsem zmínila, výuka fotografování koní (www.jakfotitkone.cz), které jsem se věnovala a nadále budu věnovat, bude v tomto roce rozšířena i o výuku fotografování psů. Její součástí budou oblíbené taháčky pro fotografy, elektronické knihy plné praktických tipů a triků, zároveň již nyní vzniká i kniha v tištěné podobě, k dispozici budou krátká výuková videa, která teď také připravuji, i ucelený videokurz a mnoho dalšího. A ať si mě řádky právě teď čte majitel pejsků či fotograf pejsků, již teď se těším na naše společné setkání, při kterém si užijeme spoustu legrace a vytvoříme společně „o chlup lepší fotografie“. Jdeš do toho se mnou?

◆ Fotografie pejsků na sněhu, to je každoročně vytoužené a kolikrát i dlouho očekávané téma

Michaela Purnochová

K fotografování mě přivedla potřeba mít jiné snímky, než jaké byly běžné v době, kdy jsem s focením začínala. To bylo ještě za dob černobílé fotografie a vyvolávání snímků doma v koupelně. V mém případě šlo ale pouze o fotografie zcela amatérské. Později jsem se začala zajímat o digitální fotografii a navždy jsem propadla jejímu kouzlu. Nejen že digitální fotografie je kvalitní obsahem, ale i formátem. V současné době nejčastěji fotografuji jednoznačně koně a pejsky, potom jsou to děti, které jsou tak nezkažené a přirozené. Miluji fotografování akcí s pejsky a psích výstav. V neposlední řadě miluji cestování, a tak jsou to i fotografie lidí, přírody a měst, která jsem navštívila.

Bohužel mám na fotografování akcí spojených s pejsky velmi málo času, a tak když už jedu na focení, jedná se vždy o akci, kterou pořádají renomovaní organizátoři. Třeba výstava AMKCR (ČR klub aljašských malamutů) a nebo Pintadita, která je každým rokem lepší a lepší. Mám ráda fotografie nearanžované, pokud to není vyložené ateliérová práce. Miluji okamžiky, kdy mi matka příroda dovoluje to správné světlo, atmosféru a situaci. Vyhledávám ten správný okamžik i na akcích spojených s koňmi a psy. Je to pro mě vždy velká výzva a mám pokaždé obrovskou radost, když se fotografie potom vynoří a je přesně taková, jakou jsem ji chtěla mít. S fotografií

♦ Michaela Purnochová
Foto Zuzana Postlerová

jsou spojené i cesty za ní. Mám možnost poznávat

nové lidi, místa a země. Celý život fotím s technikou od Sony a jsem jí věrná. Samozřejmě vím, že technika fotografií nedělá, ale zcela určitě jí napomáhá. Snažím se vzdělávat jak ve fotografii, tak i v její úpravě a postprodukcí. Ve fotografické činnosti mě inspiruje naprosto vše! Je spousta špičkových fotografů a díky internetu dnes vidím

„Při focení miluji okamžiky, kdy mi matka příroda dovoluje to správné světlo, atmosféru a situaci.“

mnoho fotografií a záběrů, které jsou opravdu mistrovské. Myslím, že to tak máme všichni. Mým cílem je být stále a stále lepší! Jen bych potřebovala, aby měl den 48 hodin! Musím ale říct, že jsem spokojená, miluji tuto práci, která je spojená s mojí velkou láskou. Moc bych si přála, aby si lidé vážili práce fotografa, aby věděli, že nejde jen o nějaké cvakání, aby si dokázali uvědomit, co za výslednou fotografií stojí. Je to nejen technika, ale i to, co k ní patří: postprodukcí, vybavení, auto, cesty, a hlavně naše práce.

NavaramaFoto

Michal Eigl

Jak jsem se dostal k focení psích závodů?

Bavilo mě focení závodů všeobecně, ale když jsem dostal šanci fotit psí závody, neváhal jsem ani minutu a řekl jsem ano. Škoda že už nepokračuje seriál Canicross Tour s Fitminem.

Poslední závod roku 2023 byl na focení docela extrémní záležitost, ale nakonec se vše povedlo a závodníci byli spokojeni s výsledky mého snažení. (Winter SkyRace 2. 12. 2023)

Co je na focení závodníků nejlépejší a co nejtěžší?

Není to zas až tak moc složité zachytit samotného běžce. Co daleko složitější? Zachytit samotného psa a sportovce v jedné rovině, aby oba dva byli hezky „ostří“. To už člověk musí mít něco odfoveno, aby to dokázal zachytit a nefotil jen na velkou clonu a měl hezký bokeh na fotce. (Pozn. redakce: Výraz bokeh popisuje vzhled

Michal Eigl, autoportrét

rozostřené oblasti snímku – označuje tak estetickou kvalitu části snímku nacházející se mimo rovinu ostrosti).

Jaké fotografie máš rád ty sám?

Já mám rád portrétní fotografie. Východy a západy slunka, a když je k tomu nějaká zajímavá vyhlídka. Pak jsem naprosto spokojený, když vše naplánuji a klapne to na 100 procent. Z takových fotek mám pak velkou radost.

Máš vlastního psa, kterého rád fotíš (nebo známých, rodiny)? Momentálně žádného pejska nemám. Jsem zodpovědný a nerad bych ho nechával dlouho samotného čekat, než se vrátím ze zaměstnání. V budoucnu ale plánuji mít svého chlupatého pirátka. **Co se týče focení, mám kolem sebe spoustu kamarádů, co mají psy, ale nejsem osloven k focení :-).**

Máš nějaký „fotografický sen“ – tedy co bys v budoucnu rád vyfotil?

Nějaké menší či větší projekty mám v plánu v budoucnu zrealizovat, ale tyto projekty už jsou docela finančně náročné. Tak si je držím v hlavě a snad se jednou uskuteční. A já doufám, že do té doby ještě dozrají v postproduktu natolik, abych mohl být na fotky hrdý. IG: @shiroartfoto a FB: @Shiro Art

vitar
veterinae
ZDRAVÍ ZVÍŘAT

Co takhle
láhvinku
pro vašeho
mazlíka?

Super prémiové
oleje pro psy
a kočky.

Vitar Veterinae
Lososový olej

pro správnou funkci kardiovaskulárního, svalového, nervového, respiračního, imunitního i trávicího systému.

Vitar Veterinae
Konopný olej

pro správnou funkci buněčných stěn, nervů, imunity a srdečně cévního systému.

Vitar Veterinae
Ostropestřec olej

podílí se na normální funkci imunitního systému, metabolismu tuků a působí protizánětlivě.

Vitar Veterinae
Lněný olej

je zdrojem energie a pomáhá potlačovat záněty.

Přírodní super prémiové oleje, které jsou lisované a dále zpracovávány za studena. Tím zaručí maximálně čistý a přírodní zdroj nezbytně důležitých látek pro zdravý život vašich zvířat. Velmi přísně jsme vybírali ty nejvyšší kvality zdroje z celé Evropy. Všechny naše oleje jsou vyrobeny v Německu nebo v Belgii. Dodáváme v baleních 1000 ml, 500 ml a 200 ml.

Michal Míčko

Jak moc je tato práce náročná – čas, cestování, celodenní focení ne příliš lehkým fotoaparátém, rozmary počasí, stovky nedočkavých závodníků a postprodukce?

Focení jako takovému se věnuji už přes 20 let. Začínal jsem jako většina snímků rodiny a blízkých, pak se přidávali známí a nakonec jsem vyfotil svoji první svatbu. Výsledek byl dobrý, a protože to je jedna z mála oblastí, kde se dají fotografováním vydělat i nějaké peníze, rozhodl jsem se jí věnovat, protože jako většina fotografů jsem „nutně potřeboval“ další objektivy a výbavu.

Baví mě fotit věci, které se nedají opakovat a kde člověk musí být připravený a pohotový, aby se mu povedla dobrá fotka. A tak když mě po nějakém čase oslovil kamarád, jestli bych nechtěl fotit závody horských kol pro Author Team Stupno, neváhal jsem a poprvé se setkal se sportovním focením. Jestli mi do té doby připadalo, že na svatbě bývá někdy fojr, tak tohle byl fojr na druhou. Na každého závodníka jsem měl jen pár vteřin, a navíc projížděli hodně rychle...

Naučil jsem se ale díky tomu ovládat foťák téměř poslepu a zjistil, že mě to moc baví. Asi před sedmi lety jsem začal trochu víc běhat, abych si vykompenzoval sedavé zaměstnání a trochu vyčistil hlavu. Narazil jsem při tom

na partičku úžasných lidí z Rozběháme Česko a Honzu Bielika (alias Johnny Alaskana). Přišlo mi super, že se tam neřešil ani věk, ani výkonnost, bylo to opravdu o tom „zvednout lidi z gauče“ a ukázat jim, že běh může být i hezčí zážitek než ty útrpné vzpomínky na hodiny tělocviku na ZŠ.

Po pár trénincích a jednom víkendovém kempu slovo dalo slovo a já pro ně začal fotit závody. Úplně mě dostala ta atmosféra, kde na rozdíl od svateb nemusím do focení nikoho přemlouvat nebo nutit, a naopak mi ještě někteří zamávají nebo aspoň nahodí

♦ Líbová jízda, září 2023

úsměv. Je to neuvěřitelná energie, která mě nabíjí, a ten hlavní důvod, proč to dělám. Zdá se, že se mi to povedlo trochu přenést i do mých fotek, protože se většinou lidem líbí. To je pro mě asi největší „odměna“. Po těch

letech už i velkou část z nich znám osobně, takže každé závody už jsou spíš něco jako „rodinné setkání“.

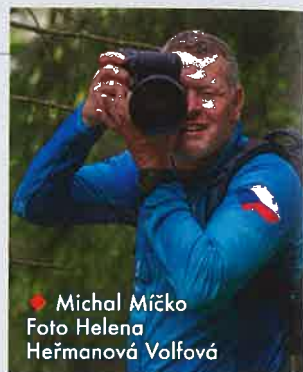
Takže to byl takový stručný úvod a teď se zkusím podělit o některé informace z celého procesu a odpovědět i na otázky. Vezmeme to chronologicky, abych na nic nezapomněl...

Přijíždím většinou hodinu a víc před startem, abych stihl udělat fotky z příprav, ze zázemí, zkontroloval trať a našel na ní zajímavá místa pro focení.

S prvním startem ale začne ten pravý adrenalin, kdy se snažím nepropásnout ani jednoho závodníka, kontroluju si startovní listinu a ještě popocházím po trati, aby neměli všichni úplně stejné fotky z jednoho místa. Že v těch časových rozestupech nebývá často pár hodin ani pauza na to, abych si odskočil do lesa, je už jen takový zábavný detail.

Postupem času jsem se naučil neschovávat někde nenápadně v houštině, ale naopak na všechny volám, aby věděli že tam jsem, a stihli nasadit úsměv nebo přidat do kroku.

Pokud se v tu dobu čistou náhodou nacházím někde na kopci, tak v tom určitě nehledejte nic zlomyslného. Snažím se opravdu vyfotit každého minimálně několikrát, protože na některé fotce může mít zavřeně oči, špatný výraz a podobně, tak aby se dalo

♦ Michal Míčko
Foto Helena Heřmanová Volfvová

vybrat pár použitelných snímků.

Díky tomu si ale z každých větších závodů nosím 3 až 4 tisíce fotek.

Dřív jsem se je snažil procházet a vybírat každému jen ty nejlepší, ale to už by mi dnes trvalo skoro týden. A zjistil jsem, že všichni by je chtěli mít nejradši HNED, takže dnes už je dávám do galerie všechny a nechávám na každém, ať si vybere ty, kde se sám sobě líbí nejvíc.

I tak to ale zabere několik dní práce, protože i když mám dobrý foťák, tak je stejně potřeba u každé fotky vyladit světla, stíny a barvy.

Když se do toho přidá třeba ještě hodně ostrého sluníčka (které my fotografové moc nemusíme), tak to může trvat i dalších pár dní navíc. Během toho samozřejmě chodí od prvních nedočkavců dotazy: „Kdy už budou fotky?“ Většina ale už ví, že stojí za to počkat si.

Je jedna z těch věcí, které nejsou tolik vidět a velká část lidí o ní neví, proto bych ji tu rád vysvětlil.

Většina z nás fotografů to má jako koníček při normální práci, protože se tím rozhodně nedají vydělat žádné peníze – naopak je často problém i pokrýt třeba jen náklady na benzín. Proto se k foťkám dostávám až po tom, co přijdu z práce a pořeším nutné věci doma. Sedím pak nad nimi až do noci, takže to při tom počtu chvíli trvá. A teď si představte, že přijdu z víkendového etapového závodu, který mě sice moc baví, ale přivezu si těch fotek 10 tisíc!

Myslím, že nikdo z nás fotografů by to nemohl dělat, kdyby to neměl rád, nebavilo by ho to a nebyl tak trochu masochista.

<https://www.micko.cz/>

♦ Leskros Botakros Benešov, 2023